

és adottság hiánya következtében az adatok kevésbé megbízhatóak, azonkívül hozzá-
férhetetlenné válnak az országos kiértékelés szempontjából. Márpedig ennek is ko-
moly jelentősége van. Hogy mást ne említsek, ebben a cikkben is két olyan tudomá-
nyosan felhasználható adat, illetve adatsor szerepel, amely a beküldött minták vizs-
gálatán és összehasonlításán alapszik.

Végül ezúton is köszönetet mondok a hat erdőgazdaság vezetőinek és erdőműve-
lési szakembereinek, hogy lehetővé tették számomra maggazdálkodásuk tanulmányo-
zását.

KÖNYVISMERTETÉS

SZEDERJEI ÁKOS:

SZARVAS

Különleges természeti adottságaink folytán Európa legtöbbre értékelt vadjának —
a szarvasnak — legértékesebb tenyésztőterülete a két világháborút megelőző időben Ma-
gyarország területére esett. Évről évre innen kerültek elő a legjobb trófeák és itt zsák-
mányolták az eddig még felül nem múlt világcsúcsot tartó agancsot. Hazánk ezt az
előkelő helyet a két világháború között is megtartotta, majd a felszabadulás után cél-
tudatosan megszervezett vadgazdálkodásunk eredményei is hamarosan jelentkeztek. A
magyar szarvas ma változatlanul világhírű. Érthető ezért, hogy nem csak a magyar
vadászok részéről, de Európa-szerte egyre fokozódó mértékű érdeklődés nyilvánul meg
irányában. Mindaddig hiányzott azonban olyan összefoglaló irodalmi munka, amely
a róla szerzett ismereteinket összegezte és a tudományos kutató munka eddigi ered-
ményeit közreadta volna.

A szerzőnek érdeme, hogy erre a kényes és nehéz feladatra vállalkozott. Húsz
ívnyi terjedelemben, 95 jól sikerült ábrával a vadgazda és tudományos kutató szem-
szögéből tárja fel mindazt, amit a szakembernek a szarvasról tudni illik, hozzáadva sa-
ját és kutatótársainak eddig még nem, vagy csak szétszórtan közölt eredményeit. Beve-
zetőnek röviden vázolja a szarvas természetrajzát, a környezeti tényezők hatását a
szarvasra. Foglalkozik a szarvas táplálkozásával, az ezzel kapcsolatos vadkárral, a kár
elhárításának, illetve megelőzésének módjaival. Részletesen tárgyalja az ivararány és
koreloszlás kihatásait, az agancsfejlődés és értékelés szabályait és ezek alapján ad
szempontokat az eredményes selejtezéshez. Végül rendszerbe foglalja és részletesen
leírja, értékeli a hazai szarvastörzseinket, a kialakult vadjárásokat.

Az egyes fejezetek között talán legkevésbé sikerült a bevezető rész. A szerző nyil-
ván feltételezett az olvasó részéről bizonyos ismereteket, mégis hasznos lett volna, ha
a további fejezetek során szétszórtan előadott ezirányú bő ismeretanyagát itt foglalta
össze. A legértékesebb fejezet a hazai szarvastörzseinkről szóló, illetve az egyes
vadjárásokat értékelő. Az itt közölt adatok rendkívül hasznos segítséget nyújtanak
vadgazdálkodásunk további fejlesztéséhez és lehetővé teszik a tájékozódást a magyar
szarvas iránt részletesebben érdeklődők számára. Az általános ismereteken és mások
közléseinek idézésén túlmenően a szerző bőven foglalkozik saját megfigyeléseivel,
kutatói eredményeivel. Ennek során azonban sajnos gyakran csak a megállapításra,
az eredmény pusztá ismertetésére szorítkozik és nem közli kellő részletességgel az ész-
lelés, vagy kísérlet pontos helyét, idejét és körülményeit. Ezzel megfosztja az olvasót
a megállapítás egyéni mérlegelésétől és kétséget támaszt a hitelességet illetően. Erre
pedig a vad esetében fokozottan szükség van. A közölt képanyag jó, hiányzik azonban
az egyes hazai törzsekre, vadjárásokra nézve jellemző agancsok bemutatása. Ez a
munka értékét nagyban emelte volna.

A könyv kiállítása a Mezőgazdasági Kiadó és a Franklin-nyomda jó munkáját
dicséri.

Mezőgazdasági Kiadó, 1960. 226 oldal.

Jérôme René

Helyreigazítás: Lapunk előző számában felcserélve tüntettük fel a címkép és a
hátkép szövegét, — tehát a címlapra vonatkozóan megadott szöveg a hátlapra, illetve
fordítva vonatkozik.